

Sygn. akt VIII K 168/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 czerwca 2022 roku

Sąd Okręgowy w Warszawie VIII Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: **SSO Janusz Zalewski**

Sędziowie: **SO Maciej Gruszczyński**

Ławnicy: **Anna Kobus**

Andrzej Edmund Naglak

Iwona Wronka

Protokolant: sekr. sąd. Mikołaj Nowakowski, sekr. sąd Katarzyna Skarżyńska

w obecności Prokuratora: Natalii Zajc-Nowakowskiej

przy udziale oskarżycieli posiłkowych P. K. i M. K.

po rozpoznaniu w dniach 18 października 2021 roku, 24 listopada 2021 roku, 21 kwietnia 2022 roku i 7 czerwca 2022 roku

sprawy:

1. **P. B. (1)**, syna D. i K. z domu K., urodzonego (...) w W.
2. **M. S. (1)**, córki M. i M. z domu Ł., urodzonej (...) w W.

oskarżonych o to, że

w dniu 11 lutego 2020 r. w lesie przy rezerwacie Ł. O. gm. K., działając wspólnie i w porozumieniu, w zamiarze bezpośrednim dokonali zabójstwa K. K. (2), w ten sposób, że po uprzednim podstępny zwabieniu pokrzywdzonej w ww. miejsce P. B. (1) zastosował wobec pokrzywdzonej przemoc w postaci duszenia za szyję, po czym M. S. (1) oddała do niej z bliskiej odległości trzy strzały w głowę z broni pneumatycznej tzw. wiatrówki, a następnie wspólnie wrzucili pokrzywdzoną do wcześniej wykopanego dołu, po czym P. B. (1) uderzył ją dwukrotnie w głowę łopatą

i przysypał ziemią, czym spowodowali uduszenie gwałtowne wywołane upośledzeniem drożności dróg oddechowych treścią ziemistą i unieruchomieniem klatki piersiowej, w następstwie czego nastąpił zgon pokrzywdzonej, tj. **o czyn z art. 148 § 1 k.k.**

orzeka

I. uznaje oskarżonego P. B. (1) za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu aktem oskarżenia i za to na podstawie art. 148§1 k.k. skazuje go i wymierza mu karę 25 (dwadzieścia pięć) lat pozbawienia wolności;

II. uznaje oskarżoną M. S. (1) za winną popełnienia czynu zarzucanego jej aktem oskarżenia i za to na podstawie art. 148§1 k.k. w zw. z art. 10 § 2 k.k. skazuje ją, zaś na podstawie art. art. 148§1 k.k. wymierza jej karę 25 (dwadzieścia pięć) lat pozbawienia wolności;

III. na podstawie art. 46 § 1 k.k. w zw. z art. 446 § 4 k.c. zasądza od oskarżonego P. B. (1) tytułem częściowego zadośćuczynienia za doznane krzywdy kwoty po 50.000 (pięćdziesiąt tysięcy) złotych na rzecz K. K. (3), P. K. i M. K.;

IV. na podstawie art. 46 § 1 k.k. w zw. z art. 446 § 4 k.c. zasądza od oskarżonej M. S. (1) tytułem częściowego zadośćuczynienia za doznane krzywdy kwoty po 50.000 (pięćdziesiąt tysięcy) złotych na rzecz K. K. (3), P. K. i M. K.;

V. na podstawie art. 63 § 1 k.k. zalicza oskarżonemu P. B. (1) na poczet orzeczonej katy pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 27 kwietnia 2020 roku do dnia 10 czerwca 2022 roku;

VI. na podstawie art. 63 § 1 k.k. zalicza oskarżonej M. S. (1) na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 28 kwietnia 2020 roku do dnia 10 czerwca 2022 roku;

VII. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. B. J. kwotę 1380 (tysiąc trzysta osiemdziesiąt) złotych powiększoną o stawkę podatku VAT tytułem pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżonemu P. B. (1),

VIII. zasądza od oskarżonych P. B. (1) i M. S. (1) na rzecz oskarżycieli posiłkowych M. K. i P. K. kwoty po 1328,40 (tysiąc trzysta dwadzieścia osiem i 40/100) złotych tytułem zwrotu wydatków związanych z ustanowieniem pełnomocnika w sprawie;

IX. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia oskarżonych w całości od ponoszenia kosztów sądowych w sprawie przejmując wydatki na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE

Formularz UK 1	Sygnatura akt	VIII K 168/21	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżeń, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskami. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			

1.USTALENIE FAKTÓW			
0.1.Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.1.1.	<p>P. B. (1)</p> <p>M. S. (1)</p>	<p>P. B. (1) i M. S. (1) uznano za winnych tego, że w dniu 11 lutego 2020 r. w lesie przy rezerwacie Ł. O. gm. K., działając wspólnie i w porozumieniu, w zamiarze bezpośrednim dokonali zabójstwa K. K. (2), w ten sposób, że po uprzednim podstępym zwabieniu pokrzywdzonej w ww. miejsce P. B. (1) zastosował wobec pokrzywdzonej przemoc w postaci duszenia za szyję, po czym M. S. (1) oddała do niej z bliskiej odległości trzy strzały w głowę z broni pneumatycznej tzw. wiatrówki, a następnie wspólnie wrzucili pokrzywdzoną do wcześniej wykopanego dołu, po czym P. B. (1) uderzył ją dwukrotnie w głowę łopatą</p> <p>i przysypał ziemią, czym spowodowali uduszenie gwałtowne wywołane upośledzeniem drożności dróg oddechowych treścią ziemistą i unieruchomieniem klatki piersiowej, w następstwie</p>	

		czego nastąpił zgon pokrzywdzonej.	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
1. K. K. (2) i M. S. (1) były rówieśniczkami i uczęszczały do tej samej szkoły, tj. Zespołu Szkół (...) Zaraz po poznaniu dziewczyny zaczęły się spotykać także poza szkołą, a ich relacje były dobre, koleżeńskie.	zeznania K. W.	k. 801v-802v k. 3677v-3678	
częściowo wyjaśnienia M. S. (1)	k. 354v-355		
zeznania J. M.	k. 804v-805 k. 3679		
zeznania N. B.	k. 809 k. 3680		
zeznania M. K.	k. 3604v		
6. M. S. (1) poznała o 9 lat starszego P. B. (1) w czerwcu 2018 roku i po niedługim czasie zostali parą. P. B. (1) edukację zakończył na szkole podstawowej i pracował jako logistyk w markecie budowlanym.	częściowo wyjaśnienia P. B. (1)	k. 431	
częściowo wyjaśnienia M. S. (1)	k. 354v		
zeznania M. S. (2)	k. 3986		

zeznania K. W.	k. 801v		
zeznania M. S. (3)	k. 3982		
11. Rodzice M. S. (1) wyrażali dezaprobatę wobec relacji ich córki z P. B. (1), początkowo nie pozwalali na ich wspólne spotkania, stosowali środki mające na celu wykluczenie, bądź ograniczenie jej możliwości spotykania się z oskarżonym.	zeznania M. S. (2)	k. 3986 k. 3987	
zeznania M. S. (3)	k. 3982 k. 3983v		
zeznania P. R.	k. 130v		
14. Na początku 2020 roku K. K. (2) wraz z jej chłopakiem K. W. za pomocą komunikatora (...) zamieszczali ogłoszenia o sprzedaży środków odurzających w postaci marihuany i mefedronu. Według relacji K. W., wraz z pokrzywdzoną oszukiwali klientów i zamiast marihuany sprzedawali susz konopny CBD, a zamiast mefedronu – sól i koci żwirek silikonowy.	zeznania K. W.	k. 802 k. 3678	
15. P. B. (1) zajmował się sprzedażą marihuany, a klientów wśród znajomych szukała M. S. (1).	częściowo wyjaśnienia P. B. (1)	k. 291 k. 2279	

częściowo wyjaśnienia M. S. (1)	k. 354v-355 k. 2279		
wyjaśnienia złożone podczas eksperymentu procesowego z udziałem M. S. (1) z dokumentacją wideo	k. 395 k. 547-556		
zeznania P. R.	k. 130v		
zeznania K. W.	k. 802v k. 3678		
zeznania J. M.	k. 3679		
zeznania P. O.	k. 133v k. 2417 k. 3674v		
22. Oskarżeni planowali rozwinąć handel środkami odurzającymi, a K. K. (2) traktowali jak potencjalną konkurencję. W związku z tym relacje między M. S. (1) a pokrzywdzoną uległy pogorszeniu.	częściowo wyjaśnienia P. B. (1)	k. 291 k. 2038	
wyjaśnienia złożone podczas eksperymentu procesowego z udziałem P. B. (1) z dokumentacją wideo	k. 345-350 k. 557-561		
częściowo wyjaśnienia M. S. (1)	k. 355, k. 358		
wyjaśnienia złożone podczas eksperymentu procesowego z udziałem	k. 395 k. 547-556		

M. S. (1) z dokumentacją wideo			
26. Na początku 2020 roku P. B. (1) i M. S. (1) opracowali plan zabójstwa K. K. (2). Uzgodnili, że zwabią pokrzywdzoną do K. pod pozorem imprezy urodzinowej oskarżonej, wcześniej wykopią dół, zastrzelą ją i zakopią.	częściowo wyjaśnienia P. B. (1)	k. 291 k. 2039	
Wyjaśnienia złożone podczas eksperymentu procesowego z udziałem P. B. (1) z dokumentacją wideo	k. 345-350 k. 557-561		
częściowo wyjaśnienia M. S. (1)	k. 356		
wyjaśnienia złożone podczas eksperymentu procesowego z udziałem M. S. (1) z dokumentacją wideo	k. 395 k. 547-556		
30. W dniu 10 lutego 2020 roku P. B. (1) i M. S. (1) udali się do lasu przy rezerwacie Ł. O., w miejsce odosobnione i trudno dostępne dla osób postronnych, gdzie P. B. (1) wykopał dół. Łopatę wziął z domu, po czym zostawił ją w lesie. Tego samego dnia oskarżony skontaktował się również ze swoim przyjacielem P. O., z którym ustalił, że następnego dnia P. O. zawiezie M. S. (1) do P., a	częściowo wyjaśnienia P. B. (1)	k. 291 k. 431 k. 2269	

stamtąd zabiorą K. K. (2) i wrócą do K..			
częściowo wyjaśnienia M. S. (1)	k. 356 k. 2269,		
wyjaśnienia złożone podczas eksperymentu procesowego z udziałem M. S. (1) z dokumentacją wideo	k. 395 k. 547-556		
zeznania P. O.	k. 133v k. 2413 k. 3673v		
34. W dniu 11 lutego 2020 roku około godziny 18:30, tj. dzień przed urodzinami M. S. (1), P. O. przyjechał do K. wraz ze swoją dziewczyną P. R. pod blok, w którym mieszkał P. B. (1), gdzie czekał wyżej wymieniony wraz z M. S. (1).	częściowo wyjaśnienia P. B. (1)	k. 291	
częściowo wyjaśnienia M. S. (1)	k. 356		
wyjaśnienia złożone podczas eksperymentu procesowego z udziałem M. S. (1) z dokumentacją wideo	k. 395 k. 547-556		
zeznania P. R.	k. 129 k. 2676		
zeznania P. O.	k. 122v k. 134		

	k. 2413 k. 3673v		
39. Następnie P. B. (1) dał P. O. 50 zł na paliwo, po czym M. S. (1) wsiadła do samochodu i we trójkę pojechali do P. na parking obok kościoła, gdzie miała na nich czekać K. K. (2).	częściowo wyjaśnienia P. B. (1)	k. 291 k. 2039	
częściowo wyjaśnienia M. S. (1)	k. 356		
zeznania P. R.	k. 2677		
zeznania P. O.	k. 122v k. 134 k. 3673v-3674		
43. Pokrzywdzona spóźniła się około 25-30 minut. Kiedy się pojawiła, M. S. (1) wyszła z auta i chwilę ze sobą rozmawiały.	częściowo wyjaśnienia M. S. (1)	k. 356	
zeznania P. O.	k. 122v k. 3673v		
zeznania P. R.	k. 129 k. 2676		
46. Następnie, około godziny 20:00 M. S. (1) i K. K. (2) wsiadły do samochodu, po czym kierujący P. O. odwiózł do domu P. R. i we troje pojechali do K. na ul. (...), za garaże znajdujące się niedaleko miejsca zamieszkania P. B.	częściowo wyjaśnienia P. B. (1)	k. 291 k. 2040	

(1), gdzie wymieniony już czekał.			
częściowo wyjaśnienia M. S. (1)	k. 356		
zeznania P. O.	k. 122v k. 134 k. 3673v-3674		
zeznania P. R.	k. 129		
wyjaśnienia złożone podczas eksperymentu procesowego z udziałem M. S. (1) z dokumentacją wideo	k. 395 k. 547-556		
51. M. S. (1) i K. K. (2) wysiadły z samochodu, a P. O. pojechał do domu. Mężczyzna widział jak cała trójka udała się w stronę polany i lasu.	częściowo wyjaśnienia P. B. (1)	k. 291	
częściowo wyjaśnienia M. S. (1)	k. 356		
zeznania P. O.	k. 122v-123 k. 134 k. 2413 k. 3673v		
54. P. B. (1), M. S. (1) oraz K. K. (2) poszli do lasu przy rezerwacie L. O. pod pretekstem strzelania z wiatrówki i imprezy w lesie.	częściowo wyjaśnienia P. B. (1)	k. 291	

wyjaśnienia złożone podczas eksperymentu procesowego z udziałem P. B. (1) z dokumentacją wideo	k. 345-350 k. 557-561		
częściowo wyjaśnienia M. S. (1)	k. 356-357		
57. P. B. (1) szedł pierwszy, a M. i K. za nim. Dziewczyny w trakcie drogi rozmawiały. Kiedy dotarli na miejsce, gdzie poprzedniego dnia P. B. (1) wykopał dół, wyciągnął on broń i wycelował w kierunku K. K. (2). Wiatrówka jednak nie wystrzeliła, a jedynie ulotnił się z niej dym. Pokrzywdzona zaczęła się śmiać myśląc, że to żarty, zaś oskarżony stwierdził, że był to test.	częściowo wyjaśnienia P. B. (1)	k. 291	
wyjaśnienia złożone podczas eksperymentu procesowego z udziałem P. B. (1) z dokumentacją wideo	k. 345-350 k. 557-561		
częściowo wyjaśnienia M. S. (1)	k. 357 k. 1399		
wyjaśnienia złożone podczas eksperymentu procesowego z udziałem M. S. (1) z dokumentacją wideo	k. 395 k. 547-556		
61. P. B. (1) zapytał pokrzywdzoną, czy potrafiłaby się bronić, gdyby ktoś zaatakował ją	częściowo wyjaśnienia P. B. (1)	k. 291	

od tyłu. K. K. (2) wskazała, że nie wie i żeby to sprawdził. Wtedy P. B. (1) zaczął dusić K. K. (2) zgiętym łokciem od tyłu za szyję. Najpierw lekko, a później coraz mocniej, następnie upadli na ziemię, a P. B. (1) usiadł na jej nogach w rozkroku.			
wyjaśnienia złożone podczas eksperymentu procesowego z udziałem P. B. (1) z dokumentacją wideo	k. 345-350 k. 557-		
częściowo wyjaśnienia M. S. (1)	k. 356-357 k. 1400		
wyjaśnienia złożone podczas eksperymentu procesowego z udziałem M. S. (1) z dokumentacją wideo	k. 395 k. 547-556		
65. Pokrzywdzona zaczęła się bronić, wbijając P. B. (1) paznokcie w prawą rękę. Widząc to M. S. (1) wzięła wiatrówkę, wsypała kulki do magazynku i strzeliła trzy razy w głowę K. K. (5). P. B. (1) nabył tę broń od znajomego T. W. za kwotę 50 złotych.	częściowo wyjaśnienia P. B. (1)	k. 291	
wyjaśnienia złożone podczas eksperymentu procesowego z udziałem P. B. (1) z dokumentacją wideo	k. 345-350 k. 557-561		
zeznania T. W.	k. 351v		

wyjaśnienia złożone podczas eksperymentu procesowego z udziałem M. S. (1) z dokumentacją wideo	k. 395 k. 547-556		
69. Następnie oskarżeni wrzucili pokrzywdzoną do dołu. K. K. (2) spadła twarzą do podłoża.	częściowo wyjaśnienia P. B. (1)	k. 292 k. 2274	
wyjaśnienia złożone podczas eksperymentu procesowego z udziałem P. B. (1) z dokumentacją wideo	k. 345-350 k. 557-561		
częściowo wyjaśnienia M. S. (1)	k. 359 k. 2274		
wyjaśnienia złożone podczas eksperymentu procesowego z udziałem M. S. (1) z dokumentacją wideo	k. 395 k. 547-556		
73. Widząc, że pokrzywdzona jeszcze się rusza, P. B. (1) uderzył ją dwukrotnie w głowę łopatą i przysypał ziemią.	częściowo wyjaśnienia P. B. (1)	k. 292	
wyjaśnienia złożone podczas eksperymentu procesowego z udziałem P. B. (1) z dokumentacją wideo	k. 345-350 k. 557-561		
częściowo wyjaśnienia M. S. (1)	k. 356-357 k. 1400		
wyjaśnienia złożone podczas eksperymentu	k. 395		

procesowego z udziałem M. S. (1) z dokumentacją wideo	k. 547-556		
77. M. S. (1) pozbiarała rzeczy K.. Następnie oskarżeni ruszyli w drogę powrotną, po drodze pozbywając się łopaty.	częściowo wyjaśnienia P. B. (1)	k. 292	
wyjaśnienia złożone podczas eksperymentu procesowego z udziałem P. B. (1) z dokumentacją wideo	k. 345-350 k. 557-561		
częściowo wyjaśnienia M. S. (1)	k. 360 k. 1400		
wyjaśnienia złożone podczas eksperymentu procesowego z udziałem M. S. (1) z dokumentacją wideo	k. 395 k. 547-556		
81. Po dotarciu do garaży przy ul. (...) w K. do kosza na śmieci wyrzucili portfel i torebkę pokrzywdzonej. W międzyczasie do K. K. (6) dzwonił cały czas jej chłopak K. W., z którym umówiła się na wieczór. M. S. (1) napisała do niego z telefonu pokrzywdzonej SMS o treści: „z nami koniec”. Następnie P. B. (1) zniszczył telefon pokrzywdzonej.	częściowo wyjaśnienia P. B. (1)	k. 292 k. 2041	
wyjaśnienia złożone podczas eksperymentu procesowego z udziałem	k. 345-350 k. 557-561		

P. B. (1) z dokumentacją wideo			
częściowo wyjaśnienia M. S. (1)	k. 360 k. 1400		
wyjaśnienia złożone podczas eksperymentu procesowego z udziałem M. S. (1) z dokumentacją wideo	k. 395 k. 547-556		
85. O godzinie 21:07 oskarżeni poszli do pobliskiej apteki, gdzie kupili wodę utlenioną oraz opatrunek. M. S. (1) opatrzyła P. B. (1) ranę na prawej ręce, po czym U. wróciła do domu, a P. B. (1) udał się do swojego mieszkania.	częściowo wyjaśnienia P. B. (1)	k. 292 k. 2041	
wyjaśnienia złożone podczas eksperymentu procesowego z udziałem P. B. (1) z dokumentacją wideo	k. 345-350 k. 557-561		
protokół oględzin zapisu monitoringu z apteki z dnia 11 lutego 2020 roku	k. 338-344		
częściowo wyjaśnienia M. S. (1)	k. 361 k. 1400		
wyjaśnienia złożone podczas eksperymentu procesowego z udziałem M. S. (1) z dokumentacją wideo	k. 395 k. 547-556		
90. W dniu 26 kwietnia 2020 r. w	opinia z zakresu badań genetycznych opinia z	k. 618-621	

lesie przy rezerwacie Ł. O. przypadkowy świadek znalazł zwłoki kobiety. Z ziemi wystawała część kurtki pokrzywdzonej, a także widoczne były spodnie. Na podstawie badań DNA ustalono, że jest to K. K. (2).	zakresu badań genetycznych (...)		
zeznania A. S.	k. 13-14 k. 813		
stwierdzenie tożsamości	k. 525		
protokół oględzin miejsca znalezienia zwłok	k. 4-6		
protokół zewnętrznych oględzin zwłok na miejscu ich znalezienia	k. 7-12		
protokół okazania zdjęć M. K.	k. 49-56		
0.1.Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.2.1.			
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
1.Ocena DOWOdów			

0.1.Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
	<p>częściowo wyjaśnienia P. B. (1)</p> <p>Wyjaśnienia złożone podczas eksperymentu procesowego z udziałem P. B. (1) z dokumentacją wideo</p>	<p>Wyjaśnienia oskarżonego w toku całego postępowania ewoluowały. Wraz ze wzrostem stopnia zaawansowania postępowania karnego prowadzonego przeciwko niemu, coraz bardziej minimalizował swoją rolę w zdarzeniu objętym aktem oskarżenia, próbując przerzucić odpowiedzialność na współoskarżoną.</p> <p>Sąd dał wiarę pierwszym wyjaśnieniom P. B. (1) złożonym w toku postępowania przygotowawczego oraz tym złożonym w trakcie czynności eksperymentu procesowego. Zdaniem Sądu, P. B. (1) opisał przebieg zdarzenia będący przedmiotem niniejszego postępowania, w sposób wiarygodny i najbliższy prawdzie. Wyjaśnienia te zostały złożone w sposób spontaniczny, w niedługim czasie po przedstawieniu mu zarzutu, zanim zapoznał się jeszcze z aktami sprawy i zgromadzonym materiałem dowodowym, a w szczególności z wyjaśnieniami współoskarżonej oraz</p>	

		<p>zanim przemyślał swoją sytuację procesową i przygotował linię obrony. W swoich pierwszych depozycjach P. B. (1) w sposób przejrzysty i spójny, szczegółowo opisał zarówno przygotowania, motywy, jak i wydarzenia, które miały miejsce rzonego dnia, przedstawiając kolejne etapy postępowania oskarżonych z pokrzywdzoną, co potwierdził podczas eksperymentu procesowego, wskazując precyzyjnie drogę, którą poruszali się wraz z M. S. (1). O szczerości przedmiotowych wyjaśnień świadczy także sama ich treść. P. B. (1) nie miał żadnego racjonalnego motywu, aby relacjonując prokuratorowi przebieg wypadków przedmiotowego dnia, przedstawiać w nich okoliczności dla siebie niekorzystne, tj. podduszanie czy uderzenia łopata. Doświadczenie życiowe uczy, że w tego typu przypadkach sprawca próbuje się „wybielić”, wytłumaczyć, aby przedstawić swoją osobę w jak najkorzystniejszym świetle i ukryć fakty najbardziej obciążające.</p>	
	<p>częściowo wyjaśnienia M. S. (1)</p> <p>Wyjaśnienia złożone podczas eksperymentu</p>	<p>Wyjaśnienia oskarżonej M. S. (1) co do przebiegu zdarzeń Sąd uznał za wiarygodne jedynie w części odpowiadającej</p>	

	procesowego z udziałem M. S. (1) z dokumentacją wideo	zebranemu w sprawie materiałowi dowodowemu, a odnoszącej się do okoliczności kontaktów z pokrzywdzoną, handlu narkotykami, a także chronologii zdarzeń przedmiotowego dnia.	
	zeznania M. K.	<p>Sąd uznał zeznania M. K. – matki pokrzywdzonej K. K. (2) za spójne, konsekwentne i logiczne, a zatem wiarygodne.</p> <p>M. K. szczegółowo opisała działania podejmowane przez nią i szereg innych osób w toku poszukiwań K. K. (2). Wskazała także, iż oskarżona M. S. (1) wprowadzała ją w błąd co do okoliczności spotkania z K. K. (2) w dniu 11 lutego 2020 roku, na co zeznając wskazywał także P. K..</p>	
	zeznania P. K.	<p>Sąd uwzględnił depozycje P. K. – ojca pokrzywdzonej K. K. (2) w całości, jako spójne, konsekwentne, a zatem wiarygodne.</p> <p>Z zeznań P. K. wylania się obraz przebiegu poszukiwań pokrzywdzonej oraz nieprawdziwych informacji przekazywanych jemu oraz jego żonie M. K. przez oskarżoną M. S. (1), dotyczących jej spotkania z pokrzywdzoną w dniu 11 lutego 2020 roku. Zeznania P. K. korelują w</p>	

		tym zakresie z relacją M. K..	
	zeznania P. O.	<p>Zeznania tego świadka Sąd uznał w zasadniczych kwestiach za spójne, konsekwentne, a zatem wiarygodne. Nieścisłości świadek wyjaśnił i doprecyzował podczas kolejnych przesłuchań.</p> <p>P. O. wskazał, że o podwiezienie w dniu 11 lutego 2020 roku K. K. (2) i M. S. (1) z P. do K. poprosił go P. B. (1), za co otrzymał 50 złotych. Świadek opisał przebieg podróży z P. do K., kiedy podwiózł K. K. (2) i M. S. (1), na które w umówionym miejscu czekał P. B. (1). Widział, jak ww. udali się w stronę lasu, w którym w dniu 26 kwietnia 2020 ujawniono zwłoki poszukiwanej K. K. (2). Świadek potwierdził również, że P. B. (1) zajmował się handlem narkotykami.</p> <p>Zeznania świadka w tym zakresie korespondują z zeznaniami P. R., częściowo wyjaśnieniami P. B. (1) i częściowo wyjaśnieniami M. S. (1).</p>	
	zeznania P. R.	Sąd dał wiarę zeznaniom P. R. w całości. Są one bowiem spójną, konsekwentną i spontaniczną relacją. Nadto korespondują z zeznaniami P. O., częściowo wyjaśnieniami P. B. (1) i częściowo wyjaśnieniami M. S. (1).	

		<p>Świadek podała, że w dniu 11 lutego 2020 roku jej chłopak P. O. był umówiony z P. B. (1), że przywiezie M. S. (1) z P. do K., gdzie oskarżony będzie na nich oczekiwał w umówionym miejscu. Świadek dodała, że po odebraniu K. K. (2) z parkingu pod jednym z kościołów w P., ona sama musiała udać się na spotkanie z właścicielem wynajmowanego przez nią i P. O. mieszkania, zatem wysiadła w P. i nie brała udziału w dalszej podróży do K., którą kontynuowali P. O., M. S. (1) i K. K. (2). W swoich zeznaniach świadek wskazała nadto, iż wiedziała, że P. B. (1) zajmował się handlem narkotykami.</p>	
	zeznania T. W.	<p>Sąd uwzględnił zeznania tego świadka jako wiarygodne, bowiem są one spójne z wyjaśnieniami P. B. (1) w zakresie okoliczności nabycia przez wymienionego broni, z której oddano strzały do pokrzywdzonej K. K. (2). T. W. wskazał, że nabył przedmiotową broń w okolicach świąt Bożego Narodzenia w 2019 roku, zaś później P. B. (1) kupił od niego wskazany pistolet – wiatrówkę za kwotę 50 złotych. Dodał, że po jakimś czasie P. B. (1) zwrócił mu tę broń, którą świadek</p>	

		następnie sprzedał osobie o pseudonimie (...).	
	zeznania K. W.	<p>Sąd uznał zeznania tego świadka za wiarygodne i uwzględnił je w całości. Są one logiczne, spójne i konsekwentne, korespondują z pozostałymi uznanymi za wiarygodne dowodami, tj. częściowo wyjaśnieniami M. S. (1) i zeznaniami J. M..</p> <p>Świadek K. W. zeznał, że jego dziewczyna K. K. (2) przyjaźniła się z oskarżoną M. S. (1). Dodał, że znał również P. B. (1) i spotykali się we czworo, tj. świadek, pokrzywdzona i oskarżeni. Świadek opisał dzień zaginięcia i przebieg poszukiwań K. K. (2). Podkreślił, że wraz z pokrzywdzoną nie zajmowali się sprzedażą narkotyków, oszukiwali potencjalnych nabywców i sprzedawali im susz CBD jako marihuanę oraz sól i silikonowy koci żwirek zamiast mefedronu.</p>	
	zeznania M. S. (2)	<p>Zeznania świadka M. S. (2) zasługują zdaniem Sądu, co do zasady, na przyznanie im waloru wiarygodności. Korespondują z pozostałym materiałem dowodowym, przede wszystkim z zeznaniami M. S. (3).</p> <p>Świadek M. S. (2) zeznał, że wraz z żoną nie akceptowali związku córki</p>	

		<p>z oskarżonym P. B. (1), który miał na nią bardzo duży wpływ i starali się doprowadzić do ich rozstania. Wskazał, że M. S. (1) nie pomagała w domowych obowiązkach, nie potrafiła samodzielnie zawiązać butów. Dodał, że w trakcie poszukiwań K. K. (2) zachowanie oskarżonej uległo zmianie – nie spała w nocy, odmawiała jedzenia, jednak wraz z żoną uznali, że powodem takiej sytuacji jest pierwszy lockdown wywołany pandemią koronawirusa.</p>	
	zeznania M. S. (3)	<p>Sąd uznał zeznania świadka M. S. (3) za wiarygodne, korespondują one bowiem z zeznaniami M. S. (4) i opiniami biegłych dotyczącymi oskarżonej M. S. (1).</p> <p>Świadek w swoich depozycjach wskazała, że wraz z mężem nie akceptowali związku córki M. S. (1) ze znacznie starszym oskarżonym P. B. (1). Dodała, że oskarżona była bardzo niesamodzielna, jak na swój wiek, była przez rodziców wyręczana w domowych obowiązkach. M. S. (3) wskazała również, że po zdarzeniu, tj. zaginięciu K. K. (2), oskarżona była nadpobudliwa, nerwowa, nie chciała jeść, mówiła, że boi się spać i chciała zerwać z oskarżonym, który zdaniem świadka</p>	

		kontrolował jej córkę, był zazdrosny i nastawiał ją przeciwko rodzicom.	
	zeznania J. M.	<p>Sąd uwzględnił zeznania tego świadka w całości jako spójne, konsekwentne, a zatem wiarygodne. W złożonych depozycjach J. M. przedstawiła charakter swojej znajomości z pokrzywdzoną K. K. (2) oraz oskarżonymi M. S. (1) oraz P. B. (1). Świadek podała, że utrzymywała koleżeńskie relacje z pokrzywdzoną i oskarżoną – spędzały wspólnie czas.</p> <p>Świadek wskazała również, że zachowanie M. S. (1) uległo pogorszeniu po poznaniu P. B. (1) – oskarżona stała się agresywna. Nadto J. M. opisała sytuację, podczas której w obecności P. B. (1) została zaatakowana przez M. S. (1). Oskarżona szarpała świadka za włosy i użyła w jej kierunku gazu pieprzowego. Informacje o tym zdarzeniu potwierdziła w swoich zeznaniach N. B..</p>	
	zeznania N. B.	Sąd ocenił zeznania N. B. złożone w toku postępowania przygotowawczego jako spójne, spontaniczne i dał im wiarę w całości, bowiem były najbardziej zbliżone do zdarzeń objętych niniejszym postępowaniem. Zeznania złożone w toku	

		<p>postępowania sądowego w zasadniczych kwestiach nie są spójne ze złożonymi w postępowaniu przygotowawczym, zatem Sąd nie brał ich pod uwagę.</p> <p>Świadek w swojej relacji przedstawiła znajomość z oskarżoną M. S. (1), którą poznała w gimnazjum – uczęszczały do jednej klasy. Dziewczeta utrzymywały sporadyczne kontakty towarzyskie. Świadek dodała, że знаła także pokrzywdzona K. K. (2), ale nie miała z nią bliżej relacji.</p> <p>W swoich zeznaniach N. B. określiła M. S. (1) jako dziwną osobę, która była agresywna i „mówiła, że ma chęć kogoś pobić, poprzebijać koła”. Według relacji świadka, oskarżona S. początkowo określała pokrzywdzona jako „fajną” i spędzała z nią wolny czas, jednak później nastawienie oskarżonej uległo zmianie – zaczęła deklarować, że K. K. (2) ją denerwuje.</p> <p>Świadek opisała również zachowanie oskarżonej M. S. (1) po zaginięciu K. K. (2).</p>	
	<p>protokoły (ogłędzin zwłok, ogłędzin miejsca znalezienia zwłok z dokumentacją fotograficzną, okazania zdjęć, pobrania materiału porównawczego, zatrzymania osób i rzeczy, przeszukania,</p>	<p>Ustalenia z przeprowadzonych czynności, które zostały utrwalone procesowo wskazanymi protokołami – niekwestionowane przez strony.</p>	

	<p>ogłędzin miejsca, osób i rzeczy z materiałem poglądowym, ogłędzin zapisu z monitoringu z płytami, terenu i rzeczy z dokumentacją fotograficzną, ogłędzin akt sprawy o sygn. (...) z załącznikami, ogłędzin danych informatycznych zabezpieczonych na dysku zewnętrznym)</p>		
	<p>opinia z zakresu badań genetycznych (...)</p>	<p>Opinia jest jasna, pełna i nie zawiera wewnętrznych sprzeczności. Z wniosków opinii wynika, iż ujawnione w dniu 26 kwietnia 2020 roku zwłoki należały do K. K. (2).</p>	
	<p>protokół ogłędzin i otwarcia zwłok</p> <p>protokół sądowo-lekarskich ogłędzin i sekcji zwłok wraz z opinią</p> <p>wynik badania histopatologicznego</p> <p>sprawozdanie z badań na zawartość alkoholu etylowego</p> <p>protokół badania chemiczno-toksykologicznego materiału biologicznego pobranego w dniu 28 kwietnia 2020 r. podczas sekcji zwłok</p> <p>materiał poglądowy do sekcji zwłok</p>	<p>Opinia sporządzona przez (...) Medyczny – Zakład Medycyny Sądowej jest pełna, jasna i nie budzi żadnych zastrzeżeń Sądu, co do fachowości i rzetelności jej sporządzenia. Biegły dr n. med. M. F. określił w sposób jednoznaczny przyczynę zgonu K. K. (6), a także najbardziej prawdopodobne wersje zdarzeń, co było znacznie utrudnione z uwagi na stan, w jakim znajdowały się zwłoki pokrzywdzonej.</p> <p>Przyczyną zgonu K. K. (2) było uduszenie gwałtowne wywołane upośledzeniem drożności dróg oddechowych treścią ziemistą i dodatkowo unieruchomieniem klatki piersiowej w wyniku przysypania ciała w wykopie ziemnym.</p>	

Badania wykazały zaawansowane zmiany gnilne w zakresie powłok i narządów wewnętrznych z zatarciem ich struktury i częściową rozplywnością tkanek, jak również obecność trzech metalicznych ciał obcych w postaci śrucin ujawnionych w tkance podskórnej głowy w okolicy czołowej prawej, obecność rany tłuczonej w okolicy potylicznej lewej, przebarwienia tkanki podskórnej głowy odpowiadające podbiegnięciom krwawym w okolicy ujawnionych śrucin oraz w okolicy rany tylnej części głowy, brak uszkodzeń w zakresie kości sklepienia i podstawy czaszki, brak jednoznacznych śladów obrażeń wewnątrzczaszkowych na tle bardzo silnej rozplywności tkanki mózgowej, pęknięcie śluzówki wargi dolnej, ukruszenie fragmentu korony siekacza przyśrodkowego szczęki po stronie prawej. Nadto oględziny i sekcja zwłok wykazały makroskopowe cechy rozděcia mięszu płucnego z obecnością ciemnej, odpowiadającej ziemistej treści w przełyku oraz w tchawicy, zasinienie na przedniej powierzchni lewego uda, drobne punktowate ranki na tułowiu w zakresie grzbietu i bocznej lewej części tułowia, bez otaczających przebarwień

		<p>mogących odpowiadać podbiegnięciom krwawym. Nie stwierdzono uszkodzeń mechanicznych w zakresie narządów wewnętrznych oraz kośćca tułowia i kończyn. Obrażenia zadane bronią pneumatyczną i łopata nie były obrażeniami śmiertelnymi, ani zagrażającymi życiu na co wskazuje brak uszkodzeń kości czaszki, czy mogących im odpowiadać obrażeniom wewnątrzczaszkowym, skutkowały jednak co najmniej zamroczeniem i prowadziły do utraty przytomności.</p>	
	<p>opinia sądowo-psychiatryczna dot. P. B. (1)</p>	<p>Opinia biegłego jest dowodem, podlegającym – jak każdy dowód – kontroli i ocenie organu procesowego. Dlatego też obowiązuje ustawowy wymóg, aby opinia zawierała sprawozdanie z przeprowadzonych przez biegłego czynności i dokonanych spostrzeżeń, w szczególności zawierała opis metod i sposobu przeprowadzenia badań. Wnioski opinii powinny dotyczyć jej przedmiotu, wskazanego przez organ procesowy w postanowieniu o powołaniu biegłego, a ponadto odpowiadać na wszystkie postawione pytania. Jeżeli wyniki badań nie pozwalają na wysunięcie kategoriycznych</p>	

wniosków, biegły powinien wypowiedzieć się co do stopnia ich prawdopodobieństwa. Znajdujące się w aktach sprawy opinie sądowo-psychiatryczne i sądowo-psychologiczne dotyczące oskarżonych zlecone przez Prokuraturę Okręgową w (...) spełniają powyższe wymogi i uzupełniają się. Z tych względów Sąd uznał je za jasne, pełne i nie zawierające sprzeczności.

Po przeprowadzonej obserwacji sądowo-psychiatrycznej M. S. (1) biegli stwierdzili, że jakość kontaktu z badaną, w tym zasób słownictwa, zdolność do rozumienia zadawanych pytań, a także sposób formułowania myśli i dotychczasowa zdolność do przyswajania wiedzy nie budziły wątpliwości w zakresie poziomu intelektualnego. Oznacza to, że nie jest ona niepełnosprawna intelektualnie. W czasie obserwacji, zarówno w trakcie prowadzonych rozmów, jak i funkcjonowaniu w oddziale, nie ujawniała cech świadczących o objawach zespołu psychoorganicznego. Z zebranych informacji, opinii i świadectw szkolnych wynika, że rozwój funkcjonalny M. S. (1) przebiegał prawidłowo i harmonijnie. Jest ona zdolna do prawidłowej oceny zachowań społecznie

dostosowanych,
akceptowanych,
rozumienia norm
społecznych i
przewidywania skutków
działań. W okresie
objętym zarzutem
oskarżona nie znajdowała
się pod wpływem
substancji
psychoaktywnych, nie
występowały u niej objawy
choroby psychicznej ani
inne objawy mogące
wpływać na zdolność do
rozumienia zarzucanego
jej czynu jak i
pokierowania swoim
postępowaniem. W
konkluzji biegli nie
stwierdzili u oskarżonej
niepełnosprawności
intelektualnej, a obecność
dyskretnych objawów
nieprawidłowości w
obrębie ośrodkowego
układu nerwowego, bez
istotnego wpływu na jej
funkcjonowanie.
Stwierdzili również
niedojrzałość w obrębie
mechanizmów
osobowości, kształtowanie
się osobowości w kierunku
nieprawidłowym.
Wskazali na brak
przesłanek do
stwierdzenia w trakcie
zarzucanego czynu takich
zakłóceń czynności
psychicznych, które
mogłyby wpływać na jej
zdolność do rozumienia
i podejmowanych działań,
przewidywania ich
konsekwencji i do kontroli
własnych zachowań.

U P. B. (1) biegli
nie stwierdzili objawów

		choroby psychicznej, upośledzenia umysłowego, ani innych zakłóceń czynności psychicznych znoszących lub w znacznym stopniu ograniczających możliwość rozpoznania znaczenia zarzucanego mu czynu lub pokierowania swoim postępowaniem. P. B. (1) miał w czasie czynu poczytalność zachowaną. Biegli rozpoznali mieszane zaburzenia osobowości o typie osobowości unikającej i zależnej, co nie daje podstaw do kwestionowania jego poczytalności w stosunku do zarzucanego mu czynu.	
opinia sądowo-psychiatryczna dot. M. S. (1)			
opinia sądowo-psychiatryczno-psychologiczna dot. P. B. (1)			
opinia biegłej z zakresu psychologii i seksuologii dot. M. S. (1) i P. B. (1)			
opinia sądowa psychiatryczno - psychologiczna dot. M. S. (1)			
	kopie materiałów sprawy (...)	Treść i autentyczność dowodów nie była kwestionowana przez strony.	
	stwierdzenie tożsamości	Treść i autentyczność dokumentu nie była	

		kwestionowana przez strony.	
	korespondencja w aplikacji M. M. K.	Treść i autentyczność dowodów nie była kwestionowana przez strony.	
	<p>sprawozdania dokumentujące:</p> <p>- badania poligraficzne,</p> <p>- czynności z zakresu badań cyfrowych nośników danych</p> <p>- analizy połączeń telefonicznych</p>	Czynności udokumentowane wskazanymi sprawozdaniami nie były kwestionowane przez strony pod względem treści, jak i jej autentyczności.	
	kwestionariusz wywiadu środowiskowego dot. P. B. (1)	Dokumenty pod względem treści i autentyczności niekwestionowane przez strony.	
wywiad środowiskowy dot. P. B. (1)			
	kwestionariusz wywiadu środowiskowego dot. M. S. (1)	Dokument pod względem treści i autentyczności niekwestionowany przez strony.	
	opinia nr (...) z przeprowadzonych badań broni i balistyki	<p>Opinia biegłego z zakresu broni i balistyki, któremu przekazano do badań trzy metalowe kulki zabezpieczone w dniu 28 kwietnia 2020 roku podczas sekcji zwłok oraz pistolet z napisem R. (...) kal.4,5mm nie budziła zastrzeżeń Sądu.</p> <p>Po przeprowadzonych badaniach biegły stwierdził, iż wyżej wymieniony pistolet</p>	

		pneumatyczny nie jest bronią pneumatyczną w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 21 maja 1999 roku o broni i amunicji i jako taki nie podlega rejestracji.	
	karta karna M. S. (1) karta karna P. B. (1)	Dokumenty niekwestionowane przez strony.	
	zeznania A. S.	Sąd uwzględnił zeznania tego świadka w całości. A. S. jest osobą, która w dniu 26 kwietnia 2020 roku w lesie przy rezerwacie Ł. O. odkrył zakopane zwłoki poszukiwanej K. K. (2).	
<i>o.1.Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i>			
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
	częściowo wyjaśnienia P. B. (1) eksperyment procesowy z udziałem P. B. (1) z dokumentacją wideo	Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego, w których formalnie nie przyznawał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, próbując przerzucić winę na współoskarżoną M. S. (1). Należy uznać je za próbę umniejszenia swojej roli w przypisanym czynie, a co za tym idzie, de facto złagodzenia kary.	

	<p>częściowo wyjaśnienia M. S. (1)</p> <p>eksperyment procesowy z udziałem M. S. (1) z dokumentacją wideo</p>	<p>W pozostałym zakresie Sąd uznał wyjaśnienia M. S. (1) za przyjętą przez oskarżoną linię obrony, mającą na celu doprowadzenie do uniknięcia odpowiedzialności za popełniony czyn. W tej części wyjaśnienia są nielogiczne i sprzeczne z pozostałym materiałem dowodowym, w tym wyjaśnieniami współoskarżonego, zeznaniami świadków i opiniami biegłych. Wyjaśnienia te są także niezgodne z doświadczeniem życiowym, jak również z zasadami logiki, którymi Sąd winien kierować się oceniając dowody. M. S. (1) wyjaśniła, że kiedy P. B. (1) dowiedział się, że K. handluje narkotykami, to odebrał to w ten sposób, że stanowi konkurencję. B. miał jej oznajmić, że trzeba nastraszyć pokrzywdzoną pistoletem. 10 lutego 2020 roku poszli razem do lasu, wówczas P. B. (1) pokazał jej miejsce, gdzie przyprowadzą K. K. (2) i za pomocą łopaty wykopał dół. Była przekonana, że P. B. (1) chce tylko nastraszyć K. K. (2). Widziała broń, ale nie przeczuwała, że stanie się coś złego. Nie wiedziała, że P. B. (1) jest tak złym człowiekiem. Podkreśliła, że współoskarżony „zwała” wszystko na nią, żeby się wybielić. Nie strzelała do K. K. (2), tylko stała</p>	
--	---	---	--

i patrzyła. Nie wiedziała co zrobić. M. S. (1) wskazała, iż to P. B. (1) strzelił do pokrzywdzonej oraz przyduszał ją. Dodała również, że uderzył ją pięścią w głowę. To P. B. (1) powiedział jej, że trzeba zakopać pokrzywdzoną, krzychał, żeby mu pomogła. M. S. (1) oznajmiła, że pamięta tylko urywki tego. Pamięta, że kazał jej załapać za ręce i pomóc przesunąć ciało, co też zrobiła, kazał jej pozbierać rzeczy pokrzywdzonej i napisać sms do jej chłopaka. Ze złożonych wyjaśnień wyłania się obraz zależnego od oskarżonego dziecka, nie mającego na nic wpływu, zszokowanego całą traumatyczną sytuacją. Powyższe wyjaśnienia są sprzeczne nie tylko z wyjaśnieniami współoskarżonego, zeznaniami słuchanych świadków, opiniami sądowno psychiatrycznymi, ale również zasadami logiki i doświadczeniem życiowym. Gdyby oskarżeni planowali jedynie wystraszenie K. nie wykopaliby dołu w środku lasu, w miejscu całkowicie odosobnionym, nieoświetlonym czy też nie pozostawiliby łopaty dzień wcześniej. M. S. (1) umówiła się z K. na godzinę 19.00 w dniu 11 lutego 2020 roku, czyli praktycznie w środku kalendarzowej zimy, kiedy zachód słońca

nastąpił o 16.39. W jaki sposób K. K. (2) miałyby dostrzec w lesie, po zmierzchu wykopany dół, skoro oskarżeni mieli ze sobą jedynie telefony komórkowe, a nie latarki? Miał być to wszak element psychologicznego oddziaływania na nią. Tego M. S. (1) w żaden sposób nie tłumaczy. Podobnie rzecz się ma z rzekomym oddaniem strzałów w głowę pokrzywdzonej przez P. B. (1). Miał to wg. oskarżonej zrobić jednocześnie dusząc K. K. (2), która się szarpała. W ocenie Sądu jest to praktycznie niewykonalne. Duże znaczenie dla oceny wiarygodności wyjaśnień oskarżonych miały opinie sądowo psychiatryczne. Wg biegłych P. B. (2) jest osobą wycofaną, skrytą, o niskiej samoocenie i poczuciu niedostosowania, wrażliwą na negatywną ocenę otoczenia i odrzucenie, z trudem podejmującą dojrzałe role życiowe. Z obawy przez krytyką niechętnie wchodzi on w nowe relacje, unika aktywności wymagających kontaktów z innymi ludźmi, jest powściągliwy przy wchodzeniu w bliższe związki, gdyż obawia się ujawniania słabości. Jako dziecko był ofiarą agresywnych zachowań kolegów, co utrwaliło w nim przekonanie o własnej słabości. Sam

doświadczal lęku w sytuacjach konfliktowych, zwykle tłumil złość, unikal agresji. Do czasu zdarzenia nie ujawnial zaburzeń zachowania, nie wchodzil w konflikty z prawem, nie byl karany ani jako maletni, ani jako osoba dorosla. W trakcie prowadzonej obserwacji sądowno- psychiatrycznej również prezentowal się jako osoba podporządkowana, spokojna, biernie dostosowujaca się otoczenia, unikajaca sytuacji konfrontacyjnych. W codziennym funkcjonowaniu bardziej typowe są dla niego postawy zależne, ulegle. Osoby, które postrzega jako silniejsze od siebie (w tym agresywne) traktuje jako źródło opieki i wsparcia. Oskarżony ma potrzebę polegania na osobach bliskich przy realizacji wymagających zadań, z powodu braku pewności siebie ma trudności z samodzielnym działaniem, przejmowaniem inicjatywy w kontaktach z ludźmi. Przeżywa silny lęk przed rozłąką i koniecznością samodzielnego radzenia sobie w życiu. Co bardzo istotne, z obawy przed utratą wsparcia i odrzuceniem jest skłonny nawet do zachowań, z którymi się nie zgadza, np. uważa je za zbyt ryzykowne lub niezgodne z deklarowanymi

wartościami.

Jednocześnie w dorosłości imponowały mu postawy agresywne. Identyfikował też z grupami o wyraźnych przekonaniach, gloryfikujących siłę. Biegli podkreślili silny związek emocjonalny oskarżonego z M. S. (1). Ich relacja miała być źródłem pozytywnych emocji, czuł się kochany i wspierany przez partnerkę, planował z nią wspólną przyszłość. Jednocześnie odczuwał silny lęk przed odrzuceniem, co powodowało że był skłonny postępować zgodnie z jej oczekiwaniami a nawet je wyprzedzać.

Relacjonował, iż lęk ten był potęgowany przez dziewczynę, która w różnych sytuacjach „szantażowała go, że go zostawi” jeśli nie postąpi tak, jak ona tego oczekuje. P. B. (1) pytany o motywację zarzucanego mu czynu podawał, iż nie znał wcześniej ofiary i nie miał do niej negatywnego stosunku emocjonalnego, który mógłby być podłożem pozbawienia jej życia. Jako powód wskazywał niechęć M. S. (1) do pokrzywdzonej oraz chęć spełnienia oczekiwań partnerki podyktowaną bliskim związkiem emocjonalnym z nią, „zrobił to, bo kochał M.” oraz obawą przed rozpadem związku. Odnośnie M. S. (1) biegli wprost wskazali, że analiza

stanu poznawczego i emocjonalnego pozwala na wykluczenie wystąpienia u M. S. (1) tak silnej reakcji stresowej jaką deklarowała podczas przesłuchania. Krytycznie także należy odnieść się do twierdzenia oskarżonej, jakoby dopiero po pewnym czasie odzyskała szczegółowo wspomnienia zdarzeń i w efekcie mogła je odtworzyć w odroczeniu czasowym. W czasie silnej reakcji stresowej spiętrzenie emocji zakłóca sprawność funkcji poznawczych, a tym samym pamięci. Oznacza to, że już w czasie konkretnego zdarzenia, kiedy dominują silne, negatywne emocje zakłóceniu uległaby percepcja rzeczywistości, sam przebieg sytuacji nie zostałby zarejestrowany i umieszczony w magazynach pamięci. W takiej sytuacji reakcje emocjonalne powodowałyby również chaotyczność, dezorganizację w zachowaniu, czego nie można stwierdzić w przypadku oskarżonej, co oznacza że albo reakcja w trakcie przedmiotowego zdarzenia nie wystąpiła u niej, albo przebieg zdarzenia był istotnie inny od tego jaki relacjonowała. M. S. (1) wyjaśniła, że sprawdzała godzinę przed i po zdarzeniu, nie krzyczała, bo mogła być usłyszana, szukała nożyka, pomogła umieścić

ciało w dole, pozbierała rzeczy pokrzywdzonej, napisała sms do chłopaka pokrzywdzonej, analizowała sytuację w odniesieniu do reakcji zarówno denatki, jak i P. B. (1). Po powrocie do domu P. B. (2) udała się z nim do apteki po opatrunek i wodę utlenioną, a następnie opatrzyła mu ranę. Biegli wykluczyli także możliwość postrzegania roli oskarżonej w relacji z P. B. (2) jako całkowicie zależnej, uległej i bezkrytycznie podporządkowującej się jego wymaganiom i oczekiwaniom. Powyższe wnioski wyciągnięte przez dwa zespoły różnych biegłych, po przeprowadzonych kilkutygodniowych obserwacjach sądowo-psychiatrycznych, znalazły potwierdzenie także w opinii biegłej z zakresu psychologii i seksuologii obecnej przy czynności konfrontacji oskarżonych. Wg niej analiza zachowania i wyjaśnień oskarżonych podczas konfrontacji, wskazuje na dość dużą asymetrię w zakresie ich wspólnego funkcjonowania - M. S. (1) prezentowała się jako osoba dość pewna siebie, błyskotliwa o widocznych zasobach intelektualnych, w przeciwieństwie do P. B. (1), który unikowo reagował na zadawane pytania, przyjął postawę pasywną, wycofaną. Biegła

wskazała, iż ww. była silnie skupiona na sposobie, w jaki wywiera wrażenie na rozmówcy, pragnęła się zaprezentować jako osoba bardzo silnie uspołeczniona i poprawna pod każdym względem. Odnośnie P. B. (1) stwierdziła, iż prezentował się jako osoba zależna od ocen i rad innych ludzi, nieco bezradna i zagubiona. Wciąż nie pogodził się z zakończeniem związku z M. S. (1), życzeniowo chciałby wciąż z nią być. Analogiczne wnioski wyciągnął Sąd odtwarzając na rozprawie wyjaśnienia oskarżonych z eksperymentów procesowych.

Prawidłowość wniosków wyciągniętych przez biegłych psychiatrów i psychologów potwierdzają także zeznania świadków J. M. czy N. B., a także wydruki rozmów między oskarżonymi z komunikatora M. znajdujące się w tomie XV akt sprawy. Oczywiście zabezpieczona w tym zakresie dokumentacja nie ma charakteru zupełnego, bowiem część konwersacji między oskarżonymi została przez nich usunięta. I tak. np. M. S. (1) pisała do oskarżonego „Żałuję, że kiedyś byłam taka miękka, teraz by się szybko skończyło takie coś dla ciebie i dla kurwy z którą pisałeś, Tylko ty miałbyś gorzej bo byś się zabił”, Myślisz, że możesz

		<p>sobie ze mnie debila robić? Na oświadczenie P. B. (2) : „Nie chcesz ze mną mieć rodziny to ja nie mam po co żyć”. Oskarżona odpisała „Aha. Tylko po to żyjesz? Żeby mieć bachora?” Z całą pewnością takich słów nie używa osoba zależna, uległa i bezkrytycznie podporządkowana swojemu chłopakowi.</p>	
	<p>Opinia prywatna wydana przez Schronisko dla nieletnich i Zakład (...) z dnia 22 lipca 2020 roku</p>	<p>W aktach sprawy znajduje się opinia prywatna wydana przez schronisko dla nieletnich i zakład poprawczy z dnia 22 lipca 2020 roku odnośnie M. S. (1), na którą powołuje się obrońca oskarżonej przedstawiając ją jako osobą zupełnie nieporadną życiowo, nie potrafiącą zawiązać butów czy zasłać łózka. Pomijając fakt, że nie została ona zlecona przez uprawniony organ procesowy, co już dyskredytuje jej wartość dowodową, to jej autorzy nie dysponowali nawet aktami sprawy, trudno więc odnieść się do niej merytorycznie. Na marginesie należy zauważyć, że biegli psychiatrzy i psychologowie sporządzający opinie na zlecenie Prokuratury Okręgowej w (...) dysponowali jej odpisem i wyciągnęli spójne wnioski, że M. S. (1) nie jest niepełnosprawna intelektualnie, w jej osobowości zaznacza się</p>	

		niedojrzałość, a w rozwoju pewna nieharmonijność, która nie przekłada się bezpośrednio na jej funkcjonowanie, zdolność do postrzegania i rozumienia świata, w tym zasad społecznych i prawnych, co oznacza, że może ponieść odpowiedzialność stosownie do treści art. 10 § 2 kk.	
	opinia wydana na podstawie przeprowadzonych badań ze specjalności techniczne badania dokumentów - (...)	Opinia jest jasna, pełna i nie zawiera wewnętrznych sprzeczności, jednak zawarte w niej wnioski nie dostarczyły istotnych dla postępowania informacji.	
	opinia wydana na podstawie przeprowadzonych badań daktyloskopijnych - (...)	Opinia jest jasna, pełna i nie zawiera wewnętrznych sprzeczności, jednak zawarte w niej wnioski nie dostarczyły istotnych dla postępowania informacji.	
	opinia wydana na podstawie przeprowadzonych badań daktyloskopijnych - (...)	Opinia jest jasna, pełna i nie zawiera wewnętrznych sprzeczności, jednak zawarte w niej wnioski nie dostarczyły istotnych dla postępowania informacji.	
	opinia wydana na podstawie przeprowadzonych badań z zakresu genetyki sądowej - (...)	Opinia jest jasna, pełna i nie zawiera wewnętrznych sprzeczności, jednak zawarte w niej wnioski nie dostarczyły istotnych dla postępowania informacji.	
	opinia wydana na podstawie przeprowadzonych badań daktyloskopijnych - (...)	Opinia jest jasna, pełna i nie zawiera wewnętrznych sprzeczności, jednak zawarte w niej wnioski nie	

		dostarczyły istotnych dla postępowania informacji.	
	opinia z zakresu genetyki i daktyloskopii	Opinia jest jasna, pełna i nie zawiera wewnętrznych sprzeczności, jednak zawarte w niej wnioski nie dostarczyły istotnych dla postępowania informacji.	
	opinia wydana na podstawie przeprowadzonych badań z zakresu genetyki sądowej	Opinia jest jasna, pełna i nie zawiera wewnętrznych sprzeczności, jednak zawarte w niej wnioski nie dostarczyły istotnych dla postępowania informacji.	
	opinia biegłego sądowego z zakresu informatyki i teleinformatyki	Opinie pod względem merytorycznym nie budzą zastrzeżeń Sądu, jednak nie dostarczyły istotnych dla postępowania informacji.	
opinia biegłego z zakresu informatyki i teleinformatyki			
opinia z zakresu informatyki i teleinformatyki			
	odpowiedzi od operatorów sieci (...) S.A., (...) S.A. i (...) Sp. z o.o.	Przedmiotowa dokumentacja nie stanowi dowodu istotnego dla poczynienia ustaleń faktycznych w sprawie.	
odpowiedź od P4 sp. z o.o.			
	zeznania A. R.	Zeznania A. R. nie dostarczyły istotnych dla niniejszego postępowania informacji.	

	zeznania M. M. (3)	Zeznania tego świadka nie dostarczyły istotnych dla niniejszego postępowania informacji.	
	zeznania A. M.	Zeznania tego świadka nie dostarczyły istotnych dla niniejszego postępowania informacji.	
	zeznania J. C.	Świadek brała udział w poszukiwaniach pokrzywdzonej K. K. (2), jednak jej zeznania nie dostarczyły istotnych dla przedmiotowego postępowania informacji.	
	zeznania D. M.	Zeznania tego świadka nie dostarczyły istotnych dla niniejszego postępowania informacji.	
	zeznania P. D. (biegły)	Zeznania tego świadka nie dostarczyły doniosłych dla prowadzonego postępowania informacji.	
1. PODSTAWA PRAWNA WYROKU			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem	I i II	P. B. (1), M. S. (1)
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			

Całokształt zgromadzonego i ocenionego w sprawie materiału dowodowego wykazał, że P. B. (1) i M. S. (1) w dniu 11 lutego 2020 roku w lesie przy rezerwacie Ł. O. gm. K., działając wspólnie i w porozumieniu, w zamiarze bezpośrednim dokonali zabójstwa K. K. (2), w ten sposób, że po uprzednim podstępym zwabieniu pokrzywdzonej w ww. miejsce P. B. (1) zastosował wobec pokrzywdzonej przemoc w postaci duszenia za szyję, po czym M. S. (1) oddała do niej z bliskiej odległości trzy strzały w głowę z broni pneumatycznej tzw. wiatrówki, a następnie wspólnie wrzucili pokrzywdzoną do wcześniej wykopanego dołu, po czym P. B. (1) uderzył ją dwukrotnie w głowę łopata i przysypał ziemią, czym spowodowali uduszenie gwałtowne wywołane upośledzeniem drożności dróg oddechowych treścią ziemistą i unieruchomieniem klatki piersiowej, w następstwie czego nastąpił zgon pokrzywdzonej, czym wypełnili znamiona czynu z art. 148 § 1 k.k.

Przechodząc do uzasadnienia podstawy prawnej rozstrzygnięcia, wskazać należy, że zarzucane oskarżonym przestępstwo z art. 148

§ 1 k.k. popełnia ten, kto zabija człowieka. Na podstawie całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, przypisanie oskarżonym przedmiotowej zbrodni nie budzi żadnych wątpliwości Sądu. Oskarżeni najpierw zaplanowali, a następnie podjęli szereg następujących po sobie czynności, które doprowadziły ostatecznie do zgonu pokrzywdzonej. Dzień przed zbrodnią wykopali w lesie dół, umówili kierowcę, następnie zwabili K. K. (2) do lasu przy rezerwacie Ł. O., pod pozorem świętowania siedemnastych urodzin oskarżonej, po czym zaprowadzili ją na miejsce zabójstwa. Pokrzywdzona była duszona, strzelano do niej z wiatrówki, została wrzucona do grobu, uderzona dwukrotnie łopatą w głowę, a następnie przysypana piaskiem. Działania podejmowane przez oskarżonych ewidentnie zmierzały do pozbawienia K. K. (2) życia. Przyczyną zgonu pokrzywdzonej było uduszenie gwałtowne wywołane upośledzeniem drożności dróg oddechowych treścią ziemistą i dodatkowo unieruchomieniem klatki piersiowej w wyniku przysypania ciała w wykopie ziemnym. Po uderzeniach łopatą oskarżeni byli pewni, że

K. nie żyje, dlatego P. B. (1) przysypał ją niewielką ilością ziemi. To swoiste „niedopatrzenie” oskarżonych pozwoliło de facto na wykrycie tej makabrycznej zbrodni i pociągnięcie jej sprawców do odpowiedzialności karnej.

Wskazać przy tym należy, że oskarżeni popełnili przypisany im czyn w warunkach współsprawstwa, co z kwestionuje obrońca oskarżonej M. S. (1). Działali bowiem wspólnie i zgodnie z zawartym wcześniej porozumieniem, mając pełną świadomość wspólnego popełniania czynu zabronionego. Zbrodnia, której dopuścili się oskarżeni, została wcześniej przez nich zaplanowana, razem realizowali kolejne jej etapy, porozumiewając się co do tego w trakcie dokonywania czynu. Z wyjaśnień P. B. (1) wynika, że to M. S. (1) była głównym inicjatorem popełnienia przestępstwa, jednak oskarżony nie podjął jakiejkolwiek próby odwiedzenia jej od tego pomysłu, a wręcz przeciwnie – wspólnie ze współoskarżoną realizował kolejne jej części i był głównym sprawcą czynności wykonawczych. W związku z tym uznać należy, że udział każdego z oskarżonych w dokonaniu zarzucanego im czynu

był istotny, a działania przez nich podejmowane uzupełniały się nawzajem. Każdy z oskarżonych traktował przedmiotowy czyn jako własny. Zgodnie bowiem z dominującą w orzecznictwie i doktrynie obiektywno-materialną koncepcją współsprawstwa, za współsprawcę na gruncie art. 18 § 1 k.k. może być uznany nie tylko ten, kto wykonuje całość lub część znamion wykonawczych, lecz także ten, którego zachowanie dopełniało zachowanie innych uczestników porozumienia w stopniu, który zgodnie z porozumieniem i podziałem ról współdecydował o popełnieniu przestępstwa (por. m. in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 stycznia 2014 roku, V KK 241/13, LEX nr 1422128 oraz wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 20 października 2014 roku, II AKa 309/14, LEX nr 1548578). W związku z tym w wypadku współdziałania dwóch, działających w zamiarze pozbawienia życia pokrzywdzonej, ponoszą one odpowiedzialność za zabójstwo niezależnie od tego, czyj cios lub ciosy spowodowały ostatecznie skutek śmiertelny. Z istoty współsprawstwa wynika, iż każdy ze współdziałających

odpowiada także za to, co uczynili pozostali współsprawcy, pod tym jednakże warunkiem, że mieści się to w granicach zawartego porozumienia (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 17 czerwca 2014 roku, II AKa 108/14, KZS 2014/12/61). Oskarżeni zgodnie wyjaśnili, że wrzucili pokrzywdzoną do wykopanego wcześniej dołu wspólnie. Razem również podejmowali kolejne kroki zmierzające do pozbawienia pokrzywdzonej życia, a następnie podjęli działania zmierzające do ukrycia śladów swojego postępowania. Cały czas działali przy tym wspólnie i pozostawali ze sobą w kontakcie, także próbując ukryć dowody zbrodni. Mając to wszystko na uwadze, nie sposób przyjąć, że zachowanie M. S. (1) nie wyczerpało znamion współsprawstwa zbrodni zabójstwa i uznać za wiarygodne wynikające z jej depozycji oświadczenie, że de facto znalazła się jedynie w niewłaściwym miejscu, w niewłaściwym czasie i z osobą, którą źle wcześniej oceniła. Jej zachowanie stanowiło konieczny element całokształtu przestępczej działalności obojga sprawców, albowiem gdyby nie współdziałała z P. B. (1), zabicie

pokrzywdzonej nie byłoby możliwe.

Poza znamionami strony przedmiotowej zarzucanego im czynu, oskarżeni wyczerpali również znamiona strony podmiotowej, dopuszczając się go umyślnie, w zamiarze bezpośrednim.

Planowanie, rodzaj podjętych przez nich czynności, ich sekwencja oraz konsekwencja oskarżonych w podejmowaniu poszczególnych kroków, świadczą jednoznacznie o tym, że P. B. (1) i M. S. (1) chcieli pozbawić pokrzywdzoną życia. Ani M. S. (1), ani P. B. (1) po całym zdarzeniu nie próbowali nawet w żaden sposób zapobiec konsekwencjom swojego działania. Nie sprawdzili nawet, czy K. K. (2) żyje. Nie udzielili jej żadnej pomocy, ani nie wezwali odpowiednich służb. Po całym zdarzeniu zabrali jedynie rzeczy i oddalili się z miejsca zdarzenia. Upływ czasu także nie spowodował u oskarżonych żadnego poczucia winy, starali się bowiem żyć tak, jakby nie doszło do tego zdarzenia. W trakcie poszukiwań K. K. (2), prowadzonych przez zrozpaczonych rodziców, oskarżeni również nie przyznali się do popełnionego czynu, zaś M. S. (1) nawet nie

zasugerowała im, że ich córka może nie żyć.

Każde zabójstwo z uwagi na fakt, że godzi w najwyższą z chronionych przez prawo wartości, jaką jest życie ludzkie wywołuje uczucie potępienia o bardzo dużym, zdecydowanie wyższym niż w przypadku innych przestępstw, nasileniu. Pełnomocnicy oskarżycieli posiłkowych wnieśli o zmianę kwalifikacji prawnej czynu zarzucanego oskarżonym. Art. 148 § 2 pkt 1 k.k. można stosować wyłącznie wtedy, gdy analiza stanu faktycznego prowadzi do wniosku, że sprawca przedsięwziął działania ze swej natury zbędne dla zabicia człowieka, a mające przy tym na celu zadanie ofierze dodatkowych cierpień fizycznych, poprzez na przykład stosowanie tortur, poniżenie jej, czy też wywołanie udręczenia psychicznego. Dla stwierdzenia przesłanki szczególnego okrucieństwa nie jest wystarczające bazowanie na samym drastycznym sposobie działania zabójcy, jeżeli nie można wykazać jego woli okazania ofierze zbędnego okrucieństwa i to w dodatku ocenianego, jako szczególne. Jeśli brak jest opisanej przesłanki, to wówczas wybrana przez sprawcę forma uśmiercenia, a

w szczególności jej drastyczność, powinna znaleźć odzwierciedlenie w wymiarze kary, ale już na podstawie art. 148 § 1 k.k., a nie art. 148 § 2 pkt 1 k.k. (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 10 maja 2017 roku, II AKa 547/17, LEX nr 2613995), jak to ma miejsce w niniejszej sprawie. Niewątpliwie działania oskarżonych były drastyczne i brutalne, jednak nie uprawnia to do przypisania im działania ze szczególnym okrucieństwem.

Poszczególne czynności sprawcze nie miały na celu zadania pokrzywdzonej dodatkowych cierpień, a jedynie szybkie pozbawienie jej życia, na co także wskazuje duszenie i zadawanie ciosów w okolice głowy. Ich działania nie wykroczały ponad to, co było potrzebne do osiągnięcia zamierzonego celu. Oskarżeni nie dręczyli ofiary przed zabójstwem, nie zdawali jej dodatkowych cierpień, a działali jedynie, aby szybko ją wyeliminować. Po uderzeniach łopatą oskarżeni byli pewni, że K. nie żyje, dlatego P. B. (1) przysypał ją niewielką ilością ziemi, którą potem zmył deszcz.

W chwili dokonania czynu nie zachodziły wobec oskarżonych żadne okoliczności wyłączające winę, bądź bezprawność

czynów. Nie stwierdzono u nich choroby psychicznej ani upośledzenia umysłowego. Nie znajdowali się oni w stanie wyłączającym ani ograniczającym zdolność rozpoznania znaczenia czynu ani też pokierowania swoim postępowaniem.

Z opinii biegłych psychiatrów jednoznacznie wynika, że M. S. (1) nie jest niepełnosprawna intelektualnie. Co prawda w jej osobowości zaznacza się niedojrzałość, a w rozwoju pewna nieharmonijność, która jednak nie przekłada się bezpośrednio na jej funkcjonowanie i na jej zdolność do postrzegania i rozumienia świata, w tym zasad społecznych i prawnych. Nie stwierdzono u niej cech zaburzeń świadomości, cech epizodu maniakalnego, czy cech psychozy, prawidłowo rozumiała normy i sytuacje społeczne. Nie występowało u niej również w okresie objętym zarzutem poczucie oddzielenia się od rzeczywistości, charakterystyczne dla zaburzeń dysocjacyjnych. Powyższa konkluzja biegłych pozwala, mimo nieukończenia przez M. S. (1) 17 roku życia w chwili czynu (czyn został popełniony 11 lutego 2020 roku, a oskarżona

kończyła 17 lat następnego dnia), na przypisanie jej winy i pociągnięcie jej do odpowiedzialności karnej na zasadach określonych w Kodeksie karnym (art. 10 § 2 k.k.).			
#	3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem		
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
#	3.3. Warunkowe umorzenie postępowania		
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach warunkowego umorzenia postępowania			
#	3.4. Umorzenie postępowania		
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach umorzenia postępowania			
#	3.5. Uniewinnienie		
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach uniewinnienia			

1.KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
P. B. (1) M. S. (1)	I. II.		<p>Kierując się dyrektywami określonymi w art. 53 k.k. Sąd wymierzył oskarżonym kary po 25 lat pozbawienia wolności. Dolegliwość wynikająca z wymierzenia tych kar odpowiada bowiem stopniowi społecznej szkodliwości czynu popełnionego przez oskarżonych i nie przekracza stopnia ich winy. Jako okoliczności obciążające przy wymiarze kary Sąd uznał przede wszystkim rodzaj naruszonego dobra prawnego w postaci życia pokrzywdzonej oraz brak ku temu de facto jakiegokolwiek motywów. Okoliczność dopuszczenia się zamachu na życie człowieka i to bez racjonalnego powodu dowodzi występowania po stronie oskarżonych całkowitego braku szacunku do drugiej osoby i lekceważenia obowiązującego porządku nie tylko prawnego, ale również społecznego i moralnego. Na wymiar kary obciążająco wpłynęły także okoliczności</p>

przedmiotowej zbrodni, w tym brutalny sposób jej popełnienia i postępowanie oskarżonych bezpośrednio po jej dokonaniu polegające na zacieraniu śladów przestępstwa. Upływ czasu także nie spowodował u oskarżonych żadnego poczucia winy, żyli tak jakby nie doszło w ogóle do zdarzenia. W trakcie poszukiwań K. K. (2) M. S. (1) perfidnie wprowadzała jej zrozpaczonych rodziców w błąd. Powyższe okoliczności świadczą o wysokim poziomie ich demoralizacji i lekceważeniu przezeń porządku prawnego.

Stopień społecznej szkodliwości przedmiotowego czynu Sąd zakwalifikował jako wielki. Oskarżeni godzili bowiem w najistotniejsze chronione przez polski porządek prawny dobro, jakim jest ludzkie życie, którego pozbawili K. K. (6). Działali przy tym z premedytacją, kierowani chęcią wyeliminowania wyimaginowanej konkurencji w handlu narkotykami. Także tłumaczenie P. B. (1), że „zrobił to, bo kochał M.” oraz obawiał się rozpadu związku, zasługuje na szczególną dezaprobatę, bowiem miłość do drugiej osoby nie może być żadnym usprawiedliwieniem

przestępstwa, a tym bardziej tak okrutnej zbrodni. Co więcej oskarżeni działali w zamiarze bezpośrednim, metodycznie i racjonalnie. Nie mieli przy tym żadnych hamulców związanych choćby z faktem, że osobą, którą pozbawili życia, była młoda dziewczyna, na początku drogi życiowej, słabsza i bezbronna. Oskarżeni zwabili K. na miejsce zbrodni pod pozorem imprezy urodzinowej, wykorzystując jej zaufanie.

M. S. (1) w trakcie postępowania karnego wyraziła skruchę, ale nie przyznała się do popełnionej zbrodni. Zdaniem Sądu „przeproszenie” rodziców K. K. (2) nie ma charakteru rzeczywistego, wynikającego z pobudek moralnych. Podyktowane jest wyłącznie koniunkturalizmem, obliczonym na doraźny użytek procesowy i dowodzi, że oskarżona nie uzmysławia sobie całej etycznej i prawnej naganność swojego postępowania (wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 10 grudnia 2014 roku, II AKa 383/14 oraz wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 11 października 2011 roku, II AKa 173/11). Rację mają rodzice zmarłej, że przepraszając ich, oskarżona nawet nie

skierowała wzroku w ich stronę, de facto przepraszając sąd, a nie ich.

Zgodnie z utrwalonym poglądem judykatury, zawarty w art. 54 § 2 k.k. zakaz orzekania wobec sprawcy, który w czasie popełnienia przestępstwa nie ukończył 18 lat, kary dożywotniego pozbawienia wolności, nie wyklucza wymierzenia nieletniemu, odpowiadającemu w warunkach art. 10 § 2 k.k. za przestępstwo zagrożone taką karą, kary 25 lat pozbawienia wolności. Przepis art. 54 k.k. nie zawiera dyrektywy pobłażliwego, czy nawet łagodnego traktowania sprawców nieletnich i młodocianych, a więc wynikające z tej szczególnej dyrektywy wymiaru kary pierwszeństwo celów wychowawczych nie oznacza nakazu orzekania wobec takich sprawców kar łagodnych" (tak Sąd Apelacyjny w Warszawie, wyrok z dnia 6 listopada 2015 roku, sygn. akt II AKa 306/15, Lex nr 1950287). Innymi słowy, prawidłowa wykładnia art. 54 § 1 k.k. nie pozwala w szczególności na rezygnację z ustawowych dyrektyw wymiaru kary, a jedynie na pierwszym miejscu - spośród dyrektyw określonych w art. 53 k.k. stawia względy wychowawcze

(por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 maja 2005 roku, II KK 454/04). Położenie akcentu na prewencję specjalną nie eliminuje zatem wcale ogólnego wymagania kierowanego do sądu, zgodnie z którym wymierzona sprawcy - również młodocianemu czy nieletniemu - kara powinna odpowiadać stopniowi jego winy i społecznej szkodliwości czynu, a także względem prewencji generalnej, rozumianej jako kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa. Każda kara wymierzona przez sąd w następstwie procesu karnego zawiera element odwetu Państwa na sprawcy naruszenia reguł rządzących funkcjonowaniem danego społeczeństwa. Zaistnienie przestępstwa pociąga więc za sobą konieczność wymierzenia kary, która jest odpowiedzią na czyn sprawcy (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 stycznia 2009 roku, V KK 366/08). Sąd nie znalazł po stronie oskarżonej jakichkolwiek okoliczności łagodzących.

Wobec powyższego Sąd doszedł do przekonania, że karą adekwatną w stosunku do popełnionego przez oskarżoną M. S. (1) czynu będzie jedynie najsurowsza przewidziana przez polski system prawny, kara 25 lat

pozbawienia wolności. Sąd chce w tym miejscu zaznaczyć, że orzeczenie kary 25 pozbawienia wolności nie musi oznaczać eliminacji na taki okres, gdyż oskarżona po upływie 15 lat odbywania kary nabędzie formalne uprawnienie do ubiegania się o przedterminowe zwolnienie i do niej będzie należało udowodnienie, że zasługuje na prawo do nadziei i przebaczenia. Natomiast nieuzasadniona wyrozumiałość wywołałaby wrażenie pobłażliwości wobec zachowań niezrozumiale brutalnych, co spowodowałoby ich eskalację (tak wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 17 maja 2013 roku, II AKa 97/13). Ograniczenie, o którym mowa w art. 77 § 2 k.k. ustanawia surowsze ograniczenia dla skorzystania przez skazanego z warunkowego przedterminowego zwolnienia wobec osoby nieletniej lub młodocianej, winno być stosowane jedynie w wyjątkowych, szczególnie uzasadnionych przypadkach. Skorzystanie z możliwości przewidzianej w przepisie art. 77 § 2 k.k. może mieć miejsce jedynie wówczas, gdy już na etapie wymiaru kary prognoza kryminologiczna jest niekorzystna dla sprawcy danego

przestępstwa, gdyż są namacalne podstawy do twierdzenia, że cele kary w zakresie indywidualnego oddziaływania nie zostaną osiągnięte po upływie okresów przewidzianych w art. 78 k.k. Z taką sytuacją w przypadku M. S. (1) nie mamy do czynienia. Oskarżona dopiero kształtuje swoją osobowość, choć niestety w kierunku nieprawidłowym, na co zwrócili uwagę biegli.

Mając na względzie postawę P. B. (1) w toku postępowania, polegającą na ujawnieniu okoliczności przestępstwa i roli M. S. (1), wyrażeniu skruchy, a także dotychczasową niekaralność, Sąd wymierzył mu karę 25 lat pozbawienia wolności.

Niewątpliwie obie kary mają charakter eliminacyjny, zabezpieczający społeczeństwo przed oskarżonymi. W przypadku M. S. (1) brak jest jakichkolwiek okoliczności łagodzących (oprócz niekaralności), zaś w odniesieniu do P. B. (1) okoliczności obciążające zdecydowanie przeważają nad okolicznościami łagodzącymi.

Zdaniem Sądu jedynie kary pozbawienia wolności w orzeczonym wymiarze zrealizują także potrzeby w zakresie kształtowania

			<p>świadomości prawnej społeczeństwa, gdyż zostaną odebrane jako sprawiedliwe w odniesieniu do szczególnie poważnej wagi czynu, udziału każdego z oskarżonych w jego dokonaniu, ukaza one społeczeństwu, że sprawcy tak poważnej zbrodni, jaką jest zabójstwo zostają wykryci, pociągnięci do odpowiedzialności karnej i właściwie ukarani.</p>
<p>P. B. (1) M. S. (1)</p>	<p>III. IV.</p>		<p>Na podstawie art. 46 § 1 k.k. w zw. z art. 446 § 4 k.c. zasądzono od oskarżonego P. B. (1) i oskarżonej M. S. (1) tytułem częściowego zadośćuczynienia za doznane krzywdy kwoty po 50.000 (pięćdziesiąt tysięcy) złotych na rzecz K. K. (3), P. K. i M. K..</p> <p>Sąd zasądził od każdego z oskarżonych tytułem częściowego zadośćuczynienia za doznaną krzywdę kwoty po 50.000 złotych na rzecz matki, ojca i brata zmarłej K. K. (2). Sąd, kompletując reakcję karną w tym zakresie, miał świadomość, że tak ustalone zadośćuczynienie nie może stanowić realnej i pełnej rekompensaty i wynagrodzenia krzywd, jakich doznali członkowie najbliższej rodziny pokrzywdzonej. Jak wskazuje się jednak w orzecznictwie, celem odszkodowania w związku ze śmiercią</p>

			<p>poszkodowanego, przewidzianego w art. 446 § 4 k.c., jest złagodzenie cierpienia psychicznego wywołanego śmiercią osoby najbliższej i pomoc członkom jego rodziny w dostosowaniu się do zmienionej sytuacji życiowej (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 stycznia 2021 r., I CSKP 23/21).</p> <p>Sąd nie mógł zasądzić na rzecz uprawnionych kwot w żądanym rozmiarze, wymagałoby to bowiem przeprowadzenia stosownego postępowania dowodowego w tym zakresie, nie mógł również orzec nawiązki, bowiem stosownie do treści art. 46 § 2 k.k. beneficjentem nawiązki może być wyłącznie sam pokrzywdzony, a nie tzw. strona zastępcza, której sytuacja życiowa wskutek śmierci pokrzywdzonego nie uległa znacznemu pogorszeniu.</p>
<p>1.Inne ROZSTRZYGNIECIA ZAwarte w WYROKU</p>			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
P. B. (1)	V.		Na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczono oskarżonemu P. B. (1) na poczet orzeczonej katy pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności od

			dnia 27 kwietnia 2020 roku do dnia 10 czerwca 2022 roku.
M. S. (1)	VI.		Na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczono oskarżonej M. S. (1) na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 28 kwietnia 2020 roku do dnia 10 czerwca 2022 roku.
1.inne zagadnienia			
W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosowa ł określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę			
Zgodnie z art. 43b k.k. Sąd może orzec podanie wyroku do publicznej wiadomości w określony sposób, jeżeli uzna to za celowe, w szczególności ze względu na społeczne oddziaływanie skazania, o ile nie narusza to interesu pokrzywdzonego. Na gruncie niniejszej sprawy Sąd doszedł do przekonania, iż wymierzone oskarżonym			

<p>surowe kary pozbawienia wolności będą stanowiły adekwatną reakcję karną i wystarczająco spełniały rolę ogólnoprewencyjnego oddziaływania na społeczeństwo, zatem podanie wyroku do publicznej wiadomości należy uznać za niecelowe i de facto godzące w rodziny oskarżonych.</p>		
<p>7. <i>Koszty procesu</i></p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>VII.</p>	<p>W trakcie niniejszego postępowania oskarżony P. B. (1) korzystał z usług obrońcy z urzędu, Sąd na podstawie art. 618 § 1 pkt 11 i § 2 k.p.k. w zw. z § 4 ust. 3, § 17 ust. 1 pkt 2) i ust. 2 pkt 5) w zw. z § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 30 listopada 2018 r. (Dz.U. z 2019 r. poz. 18) w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (t.j. Dz. U. z 2019 r. poz. 18) zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokata B. J. kwotę 1380 złotych powiększoną o stawkę podatku tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu.</p>	
<p>VIII.</p>	<p>Zwrot wydatków związanych z ustanowieniem</p>	

	<p>pełnomocnika w sprawie na rzecz oskarżycieli posiłkowych ustalono na podstawie § 11 ust. 2 i § 17 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie z dnia 22 października 2015 r. (Dz.U. z 2015 r. poz. 1800), ustalając, że oskarżeni P. B. (1) i M. S. (1) winni uiścić na rzecz oskarżycieli wskazane wydatki w kwocie po 1328,40 złotych.</p>	
IX.	<p>Orzeczenie o kosztach sądowych Sąd oparł na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. i zwolnił oskarżonych od ich zapłaty na rzecz Skarbu Państwa. Z uwagi na wymierzenie oskarżonym surowych kar pozbawienia wolności ich możliwości zarobkowe będą bardzo ograniczone z powodu przebywania przez nich w zakładzie karnym. Ponadto przebywając do tej pory w warunkach izolacji penitencjarnej nie byli zatrudnieni, co uniemożliwiło im też poczynienie oszczędności.</p>	
1.Podpis		